

Cartea lui Daniel - O sută șaiszeci și doi

Timpul Profetic al Romei: Dezvăluirea Viziunii

Jeff Pippenger

2024-03-27

Roma întemeiază viziunea, iar Roma este descoperită la „vremea” ei. Aceasta este o afirmație a sorei White, în care ea spune ceea ce ar trebui înțeles ca fiind evidentul:

„Apocalipsa este o carte sigilată, dar este și o carte deschisă. Ea consemnează evenimente minunate care urmează să aibă loc în ultimele zile ale istoriei acestui pământ. Învățăturile acestei cărți sunt precise, nu mistice și de neînțeles. În ea este reluată aceeași linie de profeție ca în Daniel. Unele profeții Dumnezeu le-a repetat, arătând astfel că trebuie să li se acorde importanță. Domnul nu repetă lucruri care nu sunt de mare însemnătate.” Manuscript Releases, volumul 9, 8.

„Domnul nu repetă lucruri care nu sunt de mare însemnătate”, iar „vremurile” asociate cu Roma sunt repetate iar și iar. Este de „mare însemnătate” să se înțeleagă „vremea” asociată cu Roma, căci aceasta este ceea ce descoperă Roma ca subiectul care stabilește viziunea. De șapte ori, cei o mie două sute șaiszeci de ani ai domniei papale sunt menționați în mod direct în Daniel și Apocalipsa.

Și va rosti cuvinte mari împotriva Celui Preaînalt, și îi va istovi pe sfinții Celui Preaînalt, și se va încumeta să schimbe vremurile și legea; și ei vor fi dați în mâna lui până la o vreme și vremuri și o jumătate de vreme. Daniel 7:25.

Et j'entendis l'homme vêtu de lin, qui se tenait au-dessus des eaux du fleuve; il leva sa main droite et sa main gauche vers le ciel, et jura par celui qui vit éternellement que ce sera pour un temps, des temps, et la moitié d'un temps; et quand il aura achevé de disperser la force du peuple saint, toutes ces choses seront accomplies. Daniel 12:7.

Dar curtea care este afară din templu las-o deoparte și n-o măsură; căci este dată neamurilor, și cetatea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni. Apocalipsa 11:2.

Și voi da putere celor doi martori ai Mei, și ei vor proroci o mie două sute șaiszeci de zile, îmbrăcați în sac. Apocalipsa 11:3.

Și femeia a fugit în pustie, unde are un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șaiszeci de zile. Apocalipsa 12:6.

Și femeii i s-au dat două aripi ale unui vultur mare, ca să zboare în pustie, în locul ei, unde este hrănită o vreme, vremi și jumătate de vreme, departe de fața șarpelui. Apocalipsa 12:14.

Și i s-a dat o gură care rostea lucruri mari și hule; și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni. Apocalipsa 13:5.

Aceste șapte referințe directe prezintă diferite caracteristici profetice specifice ale Romei. În aceste pasaje este descoperită Roma. Sora White adaugă că aceste perioade sunt, de asemenea,

reprezentate ca „trei ani și jumătate sau 1260 de zile”. Nu găsiți în Biblie nici „trei ani și jumătate”, nici „o mie două sute șazeci de zile”. Sora White aplică pur și simplu, în mod corespunzător, calculul celor șapte referințe.

„În capitolul 13 (versetele 1–10) este descrisă o altă fiară, «asemenea unui leopard», căreia balaurul i-a dat «puterea lui, și scaunul lui de domnie, și o mare stăpânire». Acest simbol, după cum au crezut cei mai mulți protestanți, reprezintă papalitatea, care a succedat puterii, scaunului de domnie și autorității deținute odinioară de vechiul imperiu roman. Despre fiara asemenea leopardului se declară: «I s-a dat o gură care rostea lucruri mari și hule.... Și și-a deschis gura pentru a huli împotriva lui Dumnezeu, ca să-I hulească Numele, și cortul Lui, și pe cei ce locuiesc în cer. Și i s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască; și i s-a dat stăpânire peste toate semințiile, și limbile, și neamurile.» Această profecie, care este aproape identică cu descrierea cornului celui mic din Daniel 7, indică fără îndoială spre papalitate.

«“I s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni.” Și, spune profetul, „am văzut unul din capetele lui ca rănit de moarte”. Și iarăși: „Cine duce pe alții în robie va merge și el în robie; cine ucide cu sabia trebuie să fie ucis cu sabia.” Cele patruzeci și două de luni sunt același lucru cu „o vreme, două vremi și o jumătate de vreme”, trei ani și jumătate, sau 1260 de zile, din Daniel 7 — timpul în care puterea papală urma să-i asuprească pe poporul lui Dumnezeu. Această perioadă, așa cum s-a arătat în capitolele precedente, a început odată cu supremația papalității, în anul 538 d.Hr., și s-a încheiat în 1798. La acel timp, papa a fost luat captiv de armata franceză, puterea papală a primit rana ei de moarte, iar prezicerea s-a împlinit: „Cine duce pe alții în robie va merge și el în robie.”» Marea luptă, 439.

Cu autoritatea inspirată de a considera, de asemenea, cei trei ani și jumătate drept „vremea” care „descoperă” Roma, ies la iveală și alte referințe biblice la Roma.

Dar vă spun cu adevărat: multe văduve erau în Israel în zilele lui Ilie, când cerul a fost închis trei ani și șase luni, când a fost foamete mare peste toată țara. Luca 4:25.

Cei trei ani și jumătate ai lui Ilie leagă această perioadă de timp de Izabela, care este simbolul Romei papale în biserica din Tiatira.

Dar tot am câteva lucruri împotriva ta, pentru că îngădui acelei femei Izabela, care se numește pe sine prorociță, să învețe și să amăgească pe robii Mei să curvească și să mănânce din cele jertfite idolilor. Și i-am dat timp să se pocăiască de curvia ei, dar nu s-a pocăit. Apocalipsa 2:20, 21.

„Vremea” dată celei de-a patra biserici, reprezentată de Izabela, este și un „spațiu”.

Ilie era un om supus aceluiași slăbiciuni ca și noi și s-a rugat cu stăruință să nu plouă; și n-a plouat pe pământ timp de trei ani și șase luni. Iacov 5:17.

Comentând asupra faptului că cele patruzeci și două de luni sunt același interval cu cele o mie două sute șazeci de zile, sora White identifică această perioadă drept „acele zile” la care S-a referit Hristos.

Perioadele menționate aici — „patruzeci și două de luni” și „o mie două sute șaiszeci de zile” — sunt aceleași, reprezentând deopotrivă timpul în care biserica lui Hristos urma să sufere asupra din partea Romei. Cei 1260 de ani ai supremației papale au început în anul 538 d.Hr. și, prin urmare, aveau să se încheie în 1798. La acel timp, o armată franceză a intrat în Roma și l-a făcut pe papă prizonier, iar el a murit în exil. Deși curând după aceea a fost ales un nou papă, ierarhia papală nu a mai fost niciodată de atunci în stare să exercite puterea pe care o avusese mai înainte.

„Prigoana împotriva bisericii nu a continuat pe tot parcursul întregii perioade de 1260 de ani. Dumnezeu, în mila Sa față de poporul Său, a scurtat timpul încercării lor de foc. Vestind mai dinainte „necazul cel mare” care avea să vină asupra bisericii, Mântuitorul a spus: „Și, dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, niciun om n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate.” Matei 24:22. Prin influența Reformei, prigoana a fost adusă la sfârșit înainte de 1798.” Tragedia veacurilor, 266.

Christos na Dada White banatambulisha usemi wa “siku hizo” kuwa ni “wakati,” ambao huitambulisha Roma ya kipapa. Danieli anapozungumza juu ya mateso yaliyofuatia kuwekwa kwa upapa juu ya kiti cha enzi cha dunia katika aya ya thelathini na moja ya sura ya kumi na moja, anauzungumzia wakati huo wa mateso kuwa ni “siku nyingi.”

Și brațe se vor ridica din partea lui și vor pângări sanctuarul puterii, și vor îndepărta jertfa necurmată, și vor așeza urâciunea care pustiește. Iar pe cei ce lucrează cu nelegiuire împotriva legământului îi va strica prin lingușiri; dar poporul care Îl cunoaște pe Dumnezeuul său va fi tare și va săvârși mari isprăvi. Și cei pricepuți dintre popor vor învăța pe mulți; totuși vor cădea de sabie și de flacără, prin robie și prin jaf, multe zile. Daniel 11:31–33.

Roma este descoperită în legătură cu timpul profetic care îi este asociat; de aceea Pavel spune că omul fărădelegii va fi descoperit „la vremea lui”. Faptul că Roma întemeiază viziunea, pe care, dacă nu o cunoaștem, pierim, arată de ce acel timp profetic este reprezentat atât de des și în atât de multe feluri, căci Dumnezeu „nu repetă lucruri care nu sunt de mare însemnătate”. În versetele precedente este marcat, de asemenea, și sfârșitul perioadei de timp.

Și aceia dintre popor care au pricepere vor învăța pe mulți; totuși vor cădea de sabie și de flacără, prin robie și prin jaf, multe zile. Iar când vor cădea, vor fi ajutați cu puțin ajutor; dar mulți se vor alipi de ei cu lingușiri. Și unii dintre cei pricepuți vor cădea, ca să fie încercați, curățiți și făcuți albi, până la vremea sfârșitului; căci aceasta este încă pentru vremea hotărâtă. Daniel 11:33–35.

„vremea sfârșitului” „este încă pentru o vreme hotărâtă”. Cuvântul ebraic pentru „hotărâtă” este „moed” și înseamnă un timp fixat sau o întâlnire rânduită. Relevanța profetică și importanța „vremii hotărâte”, în cartea lui Daniel, sunt identificate prin cât de des este menționată. Foarte puțini adventiști laodiceeni, dacă există vreunul, recunosc că 1989 a fost o „vreme a sfârșitului” și, prin urmare, 1989 a fost o vreme hotărâtă. A fost o întâlnire rânduită de Dumnezeu, când El avea să desigileze cunoștința pentru mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii. Din acest motiv, cartea lui Daniel oferă martori pentru faptul că „vremea hotărâtă” marchează sosirea „vremii sfârșitului”. În Daniel opt, acest simbol profetic este prezentat.

Și am auzit un glas de om între malurile Ulaiului, care a strigat și a zis: „Gabriele, fă-l pe omul acesta să înțeleagă vedenia.” Și el a venit aproape de locul unde stăteam; iar când a venit, m-am înspăimântat și am căzut cu fața la pământ. Dar el mi-a zis: „Înțelege, fiu al omului, că vedenia este pentru vremea sfârșitului.” Pe când îmi vorbea el, am căzut într-un somn adânc, cu fața la pământ; dar el m-a atins și m-a ridicat în picioare. Și a zis: „Iată, îți voi face cunoscut ce va fi la sfârșitul mâniei; căci la vremea hotărâtă va fi sfârșitul.” Daniel 8:16–19.

Así como en el capítulo once, la palabra «fin», en la expresión «tiempo del fin» en estos versículos, es una palabra hebrea diferente de la que se traduce como «señalado». El tiempo del fin representa un período que comienza en el tiempo señalado. El «tiempo señalado» (moed) es una cita fijada, y el tiempo del fin (la palabra hebrea «gets») es un período de tiempo que comienza en el tiempo señalado. Es el «tiempo» el que revela a Roma, y ese «tiempo» es tan importante que el fin de ese período de tiempo, y el período que sigue al fin de ese tiempo, están representados por varios testigos. En el versículo veinticuatro del capítulo once de Daniel, la Roma pagana es identificada como gobernando el mundo por un «tiempo».

Օրինակային «Ժամանակը» երեք հարյուր վաթսուհի տարի է, որովհետև աստվածաշնչյան տարում կա երեք հարյուր վաթսուհի օր: Հեթանոսական Հռոմը իշխեց մեկ «Ժամանակ», իսկ պապական Հռոմը իշխեց «մի Ժամանակ, Ժամանակներ և կես Ժամանակ»: Ժամանակակից Հռոմը իշխում է խորհրդանշական «Ժամով», կամ խորհրդանշական «քառասուններկու ամիսներով»: 1844 թվականից հետո մարգարեական Ժամանակ չկա, ուստի «Ժամը» և «քառասուններկու ամիսները» այն ժամանակաշրջանն են՝ մոտավորտ կիրակնօրյա օրենքից մինչև մարդկային փորձաշրջանի ավարտը: Բայց հեթանոսական Հռոմը գերագույն կերպով իշխեց Ակտիումի ճակատամարտից՝ մ.թ.ա. 31 թվականից, մինչև այն ժամանակը, երբ Կոստանդինը կայսրության մայրաքաղաքը տեղափոխեց Կոստանդնուպոլիս՝ 330 թվականին: Մենք գիտենք, որ հետևյալ համարները խոսում են հեթանոսական Հռոմի մասին, որովհետև Քրիստոսը ներկայացված է որպես «ուխտի իշխանը», որ «պիտի կոտրվի», երբ Նա խաչվեց: Այդ ժամանակ իշխող գործությունը հեթանոսական Հռոմն էր, ուստի այն համարները, որոնք այժմ պիտի դիտարկենք, նույնականացնում են հեթանոսական Հռոմը:

În locul lui se va ridica un om de nimic, căruia nu-i vor da cinstea împărăției; dar el va veni pe neașteptate și va pune mâna pe împărăție prin lingușiri. Și oștile se vor revărsa înaintea lui ca un potop și vor fi nimicite; da, chiar și căpetenia legământului. După încheierea alianței cu el, va lucra cu viclesug; căci se va ridica și va ajunge puternic cu puțin popor. Va intra pe neașteptate chiar și în cele mai roditoare locuri ale ținutului; și va face ceea ce n-au făcut nici părinții lui, nici părinții părinților lui; va împărți între ei prada, jaful și bogățiile; da, își va urzi planurile împotriva cetățuilor, dar numai pentru o vreme. Daniel 11:21–24.

Cuvântul „împotriva” din ultima expresie a versetelor înseamnă, de fapt, „din”, iar versetul spune că Roma păgână va domni (își va pune în lucrare planurile) „din” fortăreața sa (Cetatea Romei) timp de trei sute șaizeci de ani.

„VERSETUL 24. Va intra în pace chiar și în cele mai roditoare locuri ale provinciei; și va face ceea ce părinții lui n-au făcut, nici părinții părinților lui; va împărți între ei prada, jaful și

bogățiile; da, își va urzi planurile împotriva fortărețelor, însă numai pentru o vreme.”

„Maniera obișnuită în care națiunile, înainte de zilele Romei, intrau în stăpânirea unor provincii de mare preț și a unor teritorii bogate era prin război și cucerire. Roma urma acum să facă ceea ce nu fusese făcut de părinți sau de părinții părinților lor; și anume, să primească aceste dobândiri pe căi pașnice. Obiceiul, nemaiauzit până atunci, a fost acum inaugurat, ca regii să lase prin moștenire regatele lor romanilor. În acest fel, Roma a intrat în posesia unor mari provincii.

„Și cei care au ajuns astfel sub stăpânirea Romei au dobândit de aici un avantaj deloc neînsemnat. Ei au fost tratați cu bunătate și îngăduință. Era ca și cum prada și jaful ar fi fost împărțite între ei. Ei au fost ocrotiți de vrăjmașii lor și s-au odihnit în pace și siguranță sub egida puterii romane.

„Za drugi dio ovoga stiha biskup Newton iznosi misao o smišljanju planova iz utvrda, a ne protiv njih. To su Rimljani činili iz snažne tvrđave svoga grada na sedam brežuljaka. ‘I to za jedno vrijeme;’ nesumnjivo proročko vrijeme, 360 godina. Od koje se tačke ove godine imaju računati? Vjerovatno od događaja koji se iznosi u sljedećem stihu.“

„VERS 25. Și își va ridica puterea și curajul împotriva împăratului de la miazăzi, cu o mare oștire; iar împăratul de la miazăzi se va ridica la luptă cu o oștire foarte mare și puternică; dar nu va putea sta împotriva, căci se vor urzi uneltiri împotriva lui.”

„Prin versetele 23 și 24 suntem aduși dincoace de alianța dintre iudei și romani, în anul 161 î.Hr., până la vremea când Roma dobândise stăpânire universală. Versetul care ne stă acum înaintea aduce în atenție o campanie viguroasă împotriva împăratului de la miazăzi, Egiptul, și desfășurarea unei lupte însemnate între oștiri mari și puternice. Au avut loc asemenea evenimente în istoria Romei cam în această perioadă? — Au avut. Războiul a fost războiul dintre Egipt și Roma; iar bătălia a fost bătălia de la Actium. Să aruncăm o scurtă privire asupra împrejurărilor care au dus la acest conflict.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 271–273.

În versetele următoare, timpul hotărât și sfârșitul sunt din nou menționate de Daniel.

Và người sẽ khích động quyền lực và lòng dũng cảm mình chống lại vua phương nam với một đạo binh lớn; còn vua phương nam cũng sẽ bị khích động để giao chiến với một đạo binh rất lớn và hùng mạnh; nhưng người sẽ không đứng vững nổi, vì người ta sẽ mưu định những mưu kế chống lại người. Phải, chính những kẻ ăn phần lương thực của người sẽ hủy diệt người, và đạo binh người sẽ tràn ngập; nhiều kẻ sẽ ngã xuống bị giết. Lòng của cả hai vua này đều hướng về điều ác, và họ sẽ nói dối tại cùng một bàn; nhưng điều đó sẽ không thành, vì sự cuối cùng vẫn còn phải đến vào kỳ đã định. Bây giờ người sẽ trở về xứ mình với nhiều của cải; lòng người sẽ nghịch cùng giao ước thánh; người sẽ hành động, rồi trở về xứ mình. Đến kỳ đã định, người sẽ trở lại và tiến về phương nam; nhưng lần này sẽ không như lần trước, cũng không như lần sau. Đa-ni-ên 11:25–29.

În capitolul opt, Gabriel a arătat că „chazon”-ul, viziunea celor două mii cinci sute douăzeci de ani, avea să se înceie la vremea hotărâtă, iar apoi avea să înceapă perioada reprezentată de „vremea sfârșitului”. În acest pasaj, vremea hotărâtă este sfârșitul celor trei sute șaiszeci de ani în care Roma

păgână avea să stăpânească lumea în mod suprem. În acest pasaj nu există nicio „vreme a sfârșitului”, deoarece nu era nimic pecetluit care urma să fie desigilat la sfârșitul acelei perioade a istoriei.

În capitolul opt din Daniel, viziunea despre „sfârșitul din urmă” al indignării, care era perioada de două mii cinci sute douăzeci de ani ce se încheia în același timp cu cei două mii trei sute de ani, a fost pecetluită până la „vremea sfârșitului”, căci în 1844, care era vremea hotărâtă pentru ambele viziuni, lumina celui de-al treilea înger a fost desigilată. În Daniel unsprezece, versetele treizeci până la treizeci și șase, la sfârșitul „primei indignări” în 1798, urma să fie o perioadă reprezentată ca „vremea sfârșitului”, când lumina primului înger a fost desigilată. Prin urmare, profeția de timp a Romei păgâne nu avea o vreme a sfârșitului, ci numai o vreme hotărâtă, care identifica momentul în care cei trei sute și zece de ani se încheiau; însă vremea hotărâtă din 1798 și vremea hotărâtă din 1844 au desigilat amândouă un mesaj care trebuia să fie înțeles în perioada reprezentată ca „vremea sfârșitului”.

रोम उसी रूप में प्रकट किया गया है जैसा कि वह अपनी भवषियवाणीगत अवधि में भवषियवाणी की दृष्टि से नष्टिपति है। “समय, समयों और आधे समय”, “बयालीस महीने”, “एक हजार दो सौ साठ दिन”, और “साढ़े तीन वर्ष” उन विविध प्रतीकों में से कुछ हैं जो उस अवधि का प्रतिनिधित्व करते हैं जब अंधकार युग के दौरान पोपतंत्र ने शासन किया। मलैराइटों के आंदोलन को एक लाख चवालीस हजार के आंदोलन से जोड़ने वाली समय-अवधि एक सौ छब्बीस वर्ष है। एक सौ छब्बीस, एक हजार दो सौ साठ दिनों का भी एक प्रतीक है, क्योंकि वह उस संख्या का दशमांश, अर्थात् दसवाँ भाग, है। 1863 के विद्रोह से लेकर 1989 में नयुक्त समय तक के एक सौ छब्बीस वर्ष, 1989 को परमेश्वर की अपनी अंतमि-दिनों की प्रजा के साथ नयित भेट के रूप में पहचान कराते हैं।

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Cum trebuie să cercetăm Scripturile? Să ne fixăm, una după alta, țăruii doctrinelor noastre, iar apoi să încercăm să facem ca întreaga Scriptură să se conformeze părerilor noastre deja stabilite, sau să ne aducem ideile și concepțiile la Scripturi și să ne măsurăm teoriile, din toate părțile, după Scripturile adevărului? Mulți dintre cei care citesc și chiar îi învață pe alții Biblia nu înțeleg adevărul prețios pe care îl predau sau îl studiază. Oamenii întrețin rătăcirii, atunci când adevărul este arătat limpede; și dacă și-ar aduce doar doctrinele la Cuvântul lui Dumnezeu, și nu ar citi Cuvântul lui Dumnezeu în lumina doctrinelor lor, pentru a dovedi că ideile lor sunt corecte, nu ar umbla în întuneric și orbire și nu ar nutri rătăcirea. Mulți dau cuvintelor Scripturii un înțeles care se potrivește propriilor lor păreri, și astfel se induc singuri în eroare și îi înșală pe alții prin răstălmăcirile lor ale Cuvântului lui Dumnezeu. Când începem studiul Cuvântului lui Dumnezeu, trebuie să o facem cu inimi smerite. Orice egoism, orice iubire de originalitate trebuie lăsate deoparte. Părerile îndelung cultivate nu trebuie socotite infailibile. Tocmai împotrivirea iudeilor de a renunța la tradițiile lor de mult statornicite a dus la pieirea lor. Ei erau hotărâți să nu vadă nicio greșeală în propriile lor păreri sau în tâlcuirile lor ale Scripturilor; însă, oricât de mult timp ar fi susținut oamenii anumite concepții, dacă acestea nu sunt sprijinite în mod limpede de Cuvântul scris, ele trebuie lepădate.”

„Cei care doresc cu sinceritate adevărul nu vor șovăi să-și expună pozițiile cercetării și criticii și nu se vor simți jigniți dacă opiniile și ideile lor sunt contrazise. Acesta era spiritul cultivat între noi cu patruzeci de ani în urmă. Ne adunam împovărați în suflet, rugându-ne să fim una în

credință și în doctrină; căci știam că Hristos nu este împărțit. Câte un punct pe rând era făcut subiect de cercetare. Solemnitatea caracteriza aceste consilii de cercetare. Scripturile erau deschise cu un simțământ de reverență. Adesea posteam, pentru a fi mai bine pregătiți să înțelegem adevărul. După rugăciune stăruitoare, dacă vreun punct nu era înțeles, era discutat, și fiecare își exprima liber părerea; apoi ne plecam din nou în rugăciune, iar cereri fierbinți se înălțau spre cer ca Dumnezeu să ne ajute să vedem la fel, pentru a fi una, așa cum Hristos și Tatăl sunt una. Multe lacrimi au fost vărsate. Dacă un frate îl muștra pe altul pentru încetineala înțelegerii sale, fiindcă nu pricepea un pasaj așa cum îl pricepea el, cel muștrat își lua apoi fratele de mână și spunea: «Să nu întristăm Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Isus este cu noi; să păstrăm un spirit smerit și învățabil»; iar fratele căruia i se vorbea spunea: «Iartă-mă, frate, ți-am făcut o nedreptate.» Apoi ne plecam din nou într-un alt timp de rugăciune. Petreceam astfel multe ore. În general, nu studiam împreună mai mult de patru ore odată, dar uneori întreaga noapte era petrecută în cercetarea solemnă a Scripturilor, pentru a înțelege adevărul pentru vremea noastră. Cu anumite ocazii, Duhul lui Dumnezeu venea asupra mea, iar pasajele dificile erau făcute clare prin calea rânduită de Dumnezeu, și atunci era o armonie desăvârșită. Eram cu toții de un singur gând și de un singur Duh.

“Waxaan si aad ah ugu dadaallaynay in Qorniinnada aan loo qalloocin si ay ugu habboonaadaan fikradaha nin kasta. Waxaannu isku daynay in khilaafyadayada aan ka dhigno kuwa ugu yar ee suuragalka ah annagoo aan ku dheeraan qodobbada muhiimaddoodu yar tahay ee ay ku jireen aragtiyo kala duwan. Laakiin culayska naf kasta saarnaa wuxuu ahaa in walaalaha dhexdooda laga hirgeliyo xaalad ka jawaabaysa ducadii Masiixa ee ahayd in xertiisu ay mid noqdaan sida isaga iyo Aabbuhu mid u yihiin. Mararka qaarkood hal ama laba ka mid ah walaalaha ayaa si madax-adayg ah iskaga horkeeni jiray aragtida la soo bandhigay, oo waxay muujin jireen dareennada dabiiciga ah ee qalbiga; laakiin markii dabeecaddan oo kale ay soo baxdo, waxaannu joojin jirnay baadhitaannadayada oo dib u dhigi jirnay kulankayaga, si mid kasta uu u helo fursad uu Ilaah ugu tago tukasho, oo isaga oo aan la hadlin kuwa kale uu u barto qodobka lagu kala aragti duwanaa, isaga oo iftiin ka baryaya samada. Anagoo muujinayna saaxiibtinnimo ayaannu kala tegi jirnay, si aynu mar kale isugu nimaadno sida ugu dhakhsaha badan baadhitaan dheeraad ah aawadiis. Mararka qaarkood xoogga Ilaah ayaa si muuqata noogu soo degi jiray, oo markii iftiin cad uu muujiyo qodobbada runta, waannu wada ooyi jirnay, waannu wada farxi jirnay. Ciise waannu jeclayn; innaguna waannu isjeclayn.”

„În acele zile, Dumnezeu a lucrat pentru noi, iar adevărul era prețios pentru sufletele noastre. Este necesar ca unitatea noastră de astăzi să fie de un asemenea caracter încât să reziste la proba încercării. Noi suntem aici în școala Maestrului, pentru a fi pregătiți pentru școala de sus. Trebuie să învățăm să purtăm dezamăgirea într-un chip asemenea lui Hristos, iar lecția învățată prin aceasta va fi de mare însemnătate pentru noi.”

„Avem multe lecții de învățat și multe, foarte multe, de dezvoltat. Numai Dumnezeu și cerul sunt infailibili. Cei care cred că nu vor trebui niciodată să renunțe la o concepție îndrăgită, că nu vor avea niciodată prilejul să-și schimbe o părere, vor fi dezamăgiți. Atâta vreme cât ne ținem de propriile noastre idei și păreri cu o perseverență neclintită, nu putem avea unitatea pentru care S-a rugat Hristos.” Review and Herald, 26 iulie 1892.